

ΦΩΝΗΤΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τούτο είναι,
κι' έβρα πλέον οι Άσπρη.

Ό Ρωμής την έδωμάδα — μόνο μι φορά θά βγαίνη,
Κι' όταν έχω εξουάδι — κι' έποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — διότι τους άνιχομαι,
μοναχά 'στας Έπαρχιας — και 'στέ 'Εσωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχίας — τρέχει τή 'Ελητικόν,
Συνδρομή για κάθε χρόνο — πράγμα δώδεκα και μόνο.

Μηνός Αύγουστου δεκαενιά,
μεγάλας φάστας εις τήν ντουριά.

Έτος χλιμ δικάσος κι' ογδοήκοντα έννια,
και αυτός ό χρόνος έβρα περισεύματα γενναία.

για τή ξίνα δως μίρη — δεκαέντε και 'στέ χέρι.
Άλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνονται πεύτι,
κι' όσα φύλλα κι' άνκρατής — δέν πενάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θίλω νταραβίρι — μι κανίνα κανονίρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστίλλονται σ' έμι.
Μίς'στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μιχά δεκάρα.

Έξήντα δύο πόντος και διακόσι,
τού Θεοωρή έλόθηκε ή γλώσσα.

Δεληγγάνν' υποδοχή έν οσιμώ και ταραχή.

Έλλάς, άνάστα!... μεδιξ ήμέρα σωτηρίας...
Ό Στρατηλάτης έφθασεν άπό της Έσπερίας.
Τιμή 'στέν πρωτοκίθερον, τήν ίσον και τήν πρώτον,
παίανας εις τήν άρχηγόν ά; καιξ' ή μουσική...
οι δοολοι κι' οι έλευότροι εξύνησαν με πρώτον
και πσο Άντιπολίτευσις άξιοματική.

Ό Δεληγγάννης έφθασε 'στέν πόλιν τών Πατρών,
τής ευγενούς καρδιάς του ταχείς παλμοδς μετρών.
Τί πάταγος και τί πομητή μεγάλη έκεί πέρα!...
έφρήμισαν οι Πατρινοί, κανόνια πέφτουν κούφια,
σκούφιας πολλαίς τινέζονται άπάνω 'στέν άέρα
και μες 'στέης άλλαις φαίνεται και τού Ρικιά' ή σκού-
[φα.

Έξ αήλιος άκτινοβολεί του άρχηγού ή μοδρη,
συναρξ τριγύρω έν βση τή κρατικόν του κόμμα,
ό θή Γεροκοστόπουλος μετά τού Κοντογοόρη
φιλοσύν τήν πρωτοκίθερον γλυκά γλυκά 'στέν στόμα,
κι' οι δσο μακαρρίζοντες τού κόμματος τάς τόχας
άπό της φθορίταις του τού σόρου δσο τρίγας.

Έλλάς άνέστη, δλοι των φωνάζουν εις τήν πρώτον,
και μάς και μεύς φιλήματα και διαχούσις τόσαι,
και τρέχει προς τήν άρχηγόν μετά κραυγών και φώτων
ό περιούσιος λαός, παύσις με και πατώ οσ.

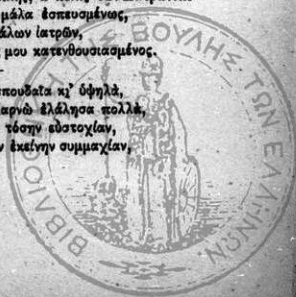
Και δλο πάσι κι' έρχεται τού Θεοωρή τή στήθος
και χόνων δάκρυα χαράς άποκίεται τή πληθος.

Έλλάς άνέστη... τί χαρά και θέαμα όποιον!...
δέν ήξιώθη τελετής τοιαύτης ό Σκηπίων.
Υψόνουν δλοι Γαλλικάς κι' Έλληνικάς σημαίας,
κι' εξέρχεται ό Άρχηγός επί της προκυμαίας
εις τάπητα πολύτιμον τούς πόδας του πατών
τροπαιοφόρος νικητής έν μέσφ νικητών.

Κι' ό Κοντογοόρης έν χαρξ κομμάζει και ρουσκόνει
κι' άπάνω εις τήν ράχη του καβάλλα τήν σηκόνει,
και με ποικιλια φώσφορα και φώτα και ρουκέταις
ποικιλιας χρωματίζονται ή άσπρις του μαπαρμείταις,
και τίλος πάντων άναδής εις όψηλδν εξώστην
τοιαυτά λέγ' εις έκαστον τής Μιχαλοδς χρεστώτην.

ΔΕΛΑ.—"Ω! χαίρε, πόλις προσφιλής, ό πόλις τών Πατρών...
έκ Παρισίων έρχομαι τή μάλα έσπευσμένως,
έπου όπιστην δι' αυτα μεγάλων ίατρών,
και βλέπω τούς φιλάτους μου καταγθουσιασμένους.

Συνέφαρον με πρόσωπα σπουδαία κι' όψηλά,
μετά τού Σπουάλλερ και Κερνά έλέησα πολλα,
τά πάντα έπεσκόπησα με τούση ευστοχίαν,
συνέτρεφα και τήν τριπλήν έκείτην συμμαχίαν.

παντοῦ ἰσπανίων ἔτυχα κ' ὑποδοχῆς μεγάλης, μ' ἐθέσθε ὅτιν' ἔκθεσον καὶ ὁ Παντῆς ὁ Ράλλης, κ' ἔκει γνωστὴ βασιλεύσας δὲν ἔξωρω ποίων νήσω, πρὸ τῆς ὁπίας ἔκλινα τὸ γόνυ ταπεινῶς, ἰδοῦσα κ' ἐκτιμήσασα τὸν ἐν πρώτοις Ἴσων, τῆς ἀσπρῆς φασορίας μου ἠρώσθη ἑμμανῶς. Κι' ἤθελε σῶναι καὶ καλὰ μαζί τῆς καὶ μὴ πάρη, ἀλλὰ ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔπερνα χαμπέρι.

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχομαι μὴ γένη σιταβάν τὰ ἔργα τοῦ παρεδελουρῶ Τρικλοπῆ ν' ἀνατρέψω, νὰ θραύσω τὴν φαυλότητα καὶ τὴν διαφθοράν, καὶ τὴν λευκὴν μου κεφαλὴν μὴ λάχανα νὰ στέψω.

(Ἐνθ' τοιαῦτα ἔλεγεν ἐν σπενερῶ φωνῇ κ' ἡ ρητορεία ἔτρεχε τοῦ ἐν τοῖς πρώτοις Ἴσων, ὁ φλογερὸς Ἐγκέλαδος ταράττει καὶ δονεὶ τὸ ἔδαφος τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου, μὴ σείονται βαρῶδρρομοι κ' αἱ νῆσοι τῶν Κυκλάδων καὶ πάσα Ἡπειρος καὶ γῆ κ' ὁ πόντος ὁ κελάδων, καὶ μυκηθμοὶ ἀκούονται ὑπόκωφοι καὶ βέγγοι καὶ θρηγῶν γίνεται πολὺς εἰς ἕνα κ' ἄλλον τόπον, ἀλλ' ἀφῆνη συγκλονίζεται κ' αὐτὸ τὸ Μεσολόγγι, καὶ τοῦτο κρίνεται κακὸν ὑπὸ οἰωνοσκόπων.)

ΑΒΑ.—Μὴ φοβήθητε τὸν οἰσιμὸν ... παρακαλῶ σιγῇ... ἔταν ἐγὼ δὴμηγορῶ, σαλαεὶ δλ' ἡ γῆ.

(Καὶ ἄλλος γίνεται οἰσιμὸς καὶ νέο ἔσπρινδ καὶ πέφτειν κάμποσα γιαντὰ εἰς τὸ Αἰταλικό.)

ΑΒΑ.—Τοῦ ὑπουργοῦ τάχιστα θὰ ἔχωμεν κηδεῖαν, καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς ταύτην τὴν καρδίαν ὑπὲρ τῶν δεύλων ἀδελφῶν καθέλου νὰ μὴ πάλιν καὶ θὰ κατέλωμεν ταχέως ἐν τῇ ἐνδόξῳ πάλιν.

(Καὶ τρίτος γίνεται οἰσιμὸς καὶ πέφτειν δὴ ἀσπρῆς καὶ ὅτι Ἄγγριν δώδεκα κλακάνονται γαϊδούρια.)

ΑΒΑ.—Παντοῦ, ὡς βλέπω, θάλλα σφοδρὰ ἐπαπειλεῖται καὶ νὰ μὰς βοηθήσετε ὅτι ἔργον, οὐμπούται.

(Ναι, ναι, θὰ βοηθῶμεν, φωνάζουν μ' ἕνα στόμα, κ' ἰδοὺ καὶ τέταρτος οἰσιμὸς σφοδρότερος ἀκόμα, καὶ φαίνεται Ἡραϊστειὸν ὅτιν' Ἄστακὸν ἔκει κ' ἀπὸ τῆς θάλασσης πετοῦν χιαντόδια κ' ἀστακοί.)

ΑΒΑ.—Κι' ἔταν ἡμεῖς κατέλωμεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, τὰ θλιβερά σας πρόσωπα ταῖρα θὰ εἶναι κ' ἡμερα, δὲν θὰ σὰς ἴδωμεν ἄσπρῆς μὴ ἐφιν ἀπασίαν καὶ τόσον μαλαγγλικούς, καθὼς σὰς βλέπω σήμερα.

(Ἐίπεν αὐτὰ καὶ ὁ λαὸς πρὸς τὸν ζητωκραυγάζει, πολλοὶ δὲ εἰς τὸ Αἴγιον οὐδένωσαν τὸν ἄνδρα, καὶ λόγον πρὸς τοὺς Αἰγίους μὰς παντάρας βγάξει καὶ γίνεται οἰσιμὸς κ' ἔκει καὶ πέφτει μία μάνδρα.

(Κατόπιν εἰς τὴν Κόρινθον ἐκ τοῦ Αἰγίου φθάει κ' δ, τ' εἶπε εἰς τὸ Αἴγιον τὸ ἀπαναλαμβάνει, τὸν δὲ Ἠγέτην προσφωνεῖ εἰς Δαληγιάννης ἄλλος, τοῦ Θεωδωράκη συγγενῆ καὶ Δήμαρχος μεγάλος, κ' ἡ Κόρινθος ἡ ἀρνεῖς σηκνεται ὅτι πέδη καὶ γίνεται κ' ἔκει οἰσιμὸς καὶ χάνει ἕνα βόδι.

Κατόπιν εἰς τὰ Μέγαρα ἐκ τῆς Κορίνθου φθάει καὶ λόγον πρὸς τοὺς Μεγάροις μὰς δεκάρας βγάνει, τῶν δὲ Μεγάρων ὁ λαὸς κτυπᾷ τὰ παλαιάκια καὶ ρήτορες τὸν προσφωνοῦν μὴ ἄσπρα κοντοβράκια, ἀλλ' ἔξαφνα οἰσιμὸς δονεὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς καὶ δεκά κάρα χάνονται μὴ τοὺς παραγωγεῖς.

Ἐτὴν Ἐλευσίνα ἔπειτα περὶ ἐκ τῶν Μεγάρων καὶ βγάξει λόγον τέταρτον λεπτὸν δεκατεσσάρων, εἰς τοῦτον δὲ καὶ μερικὰ πρὸς Κρητῶν προπέται, ἀμύσιος δὲ τοῦ ἀπαναί μ' ἀφφράδειαν μεγάλαν Ρεντοσίης ὁ ρητορικός μὴ τὸν Χανζημελίτη, κ' ἔκεινος ὅτιν' ἀπάντησιν ἀνταπανιᾷ καὶ πάλιν. Πλὴν μέγα θαῦμα ἔγινε γὰρ νὰ χαρῆ τὸ κόμμα..... μόλις ἔκει ὅτι ἀγονοὶ τῆς Ἐλευσίνας χῶμα ἐπάτησε τοῦ ἀρχιγοῦ τὸ τυχερὸ ποδάρι ὅτιν' Ἐλευσίνα ἔξαφνα ἐφύτρωσε οἰάρι.

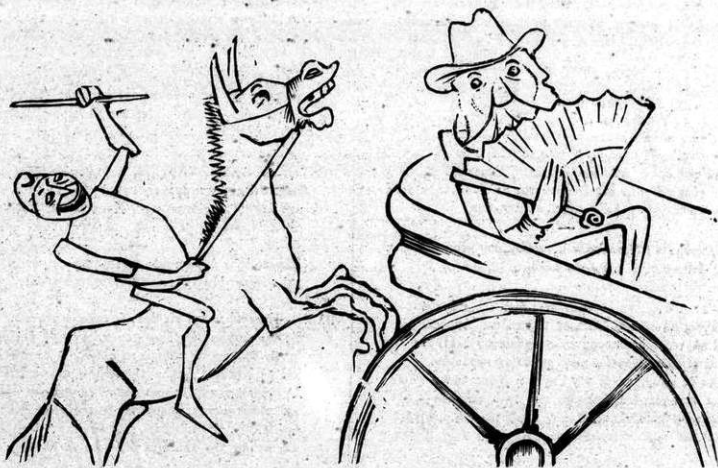
Ἐς Ἐλευσίνας ἔρχεται εἰς τὰς Ἰσοτεφάνους νὰ κερωνώσῃ τοὺς διελθεὺς προδότας καὶ τοὺς νόμους. Ἰδοὺ πολλῶν οὐνεγκιῶν σημάτια γαλανὰ, ἀλλὰ ἰδοὺ καὶ τὴν Κρητῶν σημάτια μελανὰ, καὶ ἔλη τὸν λαοποδῶν ἡ εὐπρεπὴς σωρεία καὶ παραμάναις μὴ μωρὰ καὶ τόση μαγγαρία, καὶ φάλαγγες Παιουσιῶν καὶ νησιτικῶν χορεῖαι καὶ πατριῶται ἀληθῆς μὴ ὄψεις ἐξημμένας, καὶ ἄλλο πλῆθος οὐμικτων καὶ ἀρεταὶ κυρία, κοιλίας περιφέρουσι πολὺ ἐξοκωμμένας.

Ἐφ' ἀμαξῶν προέρχονται κ' ἐν οὐραῶ σιγῇ οἱ προδόντες τοῦ κόμματος καὶ ἄλλ' ὑπαρχιγοί, τοῦ ποιντοπέρου Θεωδωρῆ γενναῖοι συμπτωτήρες, ὁ Ράλλης, ὁ Ζυγομαλάς, καὶ οἱ λοιποὶ σωτήρες, ἐν τούτοις καὶ ὁ Κατωανθῆς, πινῶν δὲ τὴν Κρητῆν, πενθοσαν περιέφερε τὴν δίκανδὸν τοῦ μύτην.

Οἱ πάντες σπεύδουν ὅτιν' Σταθμὸν μὴ βήμα καταπέγουν Λεβίτης δὲ ὁ Νικολῆς ἐκ τῆς πολλῆς χάρας μοιράζει τάσφορκα τοῦ ὅτι πλῆθος τῶν προσφύγων κ' οἰκονομεῖται οὕτω πως ὁ κάθε φοικαράς.

Ὁ Στρατηλάτης ἔρχεται ... τραβᾷ παραπέρα ... μπάμ! μπόμ! ρουκίταις, φάσφορα καὶ ομπάρα ὅτιν' ἀέρα. Ὁ Στρατηλάτης ἔρχεται, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν πρώτων, ὕψοιται δὲ κωνορῆς τοὺς πάντας ἐκτυφλωττων, καὶ τρέγων δίεροι κ' ἀμαξὰ πολλὰ ἀπὸ ρυτῆρος καὶ φθάνουν αἱ ζητωκραυγαὶ τῶν τρίτων οὐρανῶν, ἐνθ' ὁ πλῆθος χαίρει δ' ὕψιπτης ἡρώας, ὁ τῶν Ἀρχάδων ἄλλοτε τὰ στέρνα σφινῶν.

Μετ' ὧν τὸν Ἀρχηγὸν οἱ πάντες χαίρειζον, καὶ κλαίει γυναῖκόπαῖδα καὶ ἴπποι χαίρειζον,

μαλλὰ κούβρια γίνεται τὸ ἓνα κ' ἄλλο φύλον,
ἀκούονται γαυγίσματα πατριωτῶν καὶ σκυλίων,
καὶ τραγουδοῦν οἱ νησικοὶ ἐλευθερίας στίχους,
ἐξαιρώντες τὴν τελευταίην τὴν τόσον ἑξαισιάν,
ἐνφ' Ἰακκῆσι μερικοὶ πηδῶν εἰς μαυροτοίχους
νὰ καμαρώσουν ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ἔθνους τὸν Μεσσιάν.

Ὁ Στρατηλάτης ἔρχεται, ὁ πλήρης μεγαλείου,
κ' ἔκρυσσαν οἱ μερικοὶ χωρὶς νὰ βγάλουν μόκο,
καὶ δέκα μάτια φώσφορα ἐνδὸς καπνοπιπταίου
εἰς τὰ καλὰ καθόμμενα μονάχα ἴπραν φέκο.

Εἰς τὸν Ἡγέτην ἔρχονται ὁ Βάλλης κ' οἱ λοιποὶ
κ' οἱ προσωτώτες τῶν Κρητῶν καὶ ἄλλοι καπατάνοι,
ἐνφ' ἐκ λόγων ἀρχινᾷ ὁ ἀρχηγὸς νὰ πῆ
ἀπὸ τὰ τόσα φώσφορα ξερόδραχας τὸν πᾶνει.

Ἀκολουθοῦν περιχρηστὴ ἐλεύθεροι καὶ δουλοὶ
καὶ παιανίς ἢ μουσικὴ κ' ἀκούεται νταουλί,
καβάλλα δὲ κ' ὁ Φασουλῆς ὅτ' ἐν φορογαζαρό του,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἀγόρασε γιὰ τάρωστο μωρό του,
μὲ ἔλα τὰ μουρῆλα του κ' ἔδωκεναι παντῆρα
σκοῦζε ὅτ' ἐκ πληθῶς τῆς κομητῆς ἐβάρδαε παραπέρα,
φωνάζει δὲ κ' ἢ Φασουλί καβάλλα οὐ πούλαρι:
«ἐδάει το' ἀποδαμμένοι σας καὶ τοὶ ἀπεραιμένοι.»

Ἐστὸν οἶκον τέλος ἔφεραν αὐτὸν τὸν λαοσοφῆτην
κ' ἐκ τῶν ἀστέρων καὶ πυρῶν ὁ κόσμος καταυγάζει,

ὁ δὲ Ἡγέτης κάτωχρος προκύπτει ὅτ' ἐξέστην
καὶ λόγον εἰκοσι λεπτῶν ὅτους Ἀθηναίους βγάξει.

ΑΒΑ.—Μὲ λύπην μου παρατηρῶ καὶ πάλιν ὅπως πρῶτα
πῶς ἐκ τῆς παίνης τῆς πολλῆς βρωμοῦν πολλῶν τὰ

χινῶτα,
ἢ δὲ νηστεία, φίλοι μου, γνωστὸν ἐκ πείρας τόσης
πῶς καταργάζεται πολλὰ καὶ δὴ διετηλώσει.
Προδότες τρώγουν λάμπαργοι τὴν δόστηνον πατρίδα,
χωρὶς νὰ δίδουν κ' εἰς ἡμᾶς μικρὰν κινὰ μερίδα,
καὶ ἀποστρέφει ὁ λαὸς τὸ πρόσωπον μὲ φρίκην
καὶ ἤματο περιφανῆ ὁ Κοντογοῦρης νίκην.

Ἄν δὲ ὁ εὐγενὴς λαὸς καὶ πάλιν εὐδοκίησῃ
ὁ Μπουμπουλῆς ὅτ' ἐν προσεχῇ ἀγῶνι νὰ νικήσῃ,
τότε βαθὺς ἀνοίγεται εἰς τὸν Τρικουμπὴν τάφος,
ἡμεῖς δὲ πᾶσαν συνδρομὴν θὰ δώσωμεν ὅτ' ἐν Κρήτην,
καὶ τὸ σαφὲν θὰ σώσωμεν τῆς πολιτείας σκάφος,
πυξίδα μόνην ἔχοντες τὸ Κατοανδρῆ τὴν μύτην.

Ἄν δὲ, πολῖται, τῆς λεπτῆς καρδίας μας τὰ βᾶθη
δὲν θέλουν νὰ συγκινηθοῦν ὅτ' ἐν ἀδελφῶν τὰ πάθη,
τὸ λέγω τώρα καὶ εἰς σᾶς μὲ τὴν ψυχὴν μου ἔλην,
καθὸς τὸ εἶπα φανερὰ καὶ ὅτ' ἐν Πατρῶν τὴν πόλιν,
πῶς θὰ τὰ παρασφίξωμεν νὰ ἐνθουσιασθοῦν
κ' ἐκ νέου οἱ Ἀρχάδες μας τὸ ἔργο θὰ ζῶσθουν.

(Ἐνθ' τοιαῦτα ἔμιλει, χωρὶς νὰ πηθ' σουμάδα, μὲ τένον ἀρεμάντων, πολυμικῶν κ' ἄργυλον, καὶ ἄλλος γίνεται ἑοσιμὸς καθ' ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα καὶ κομματίζονται πτερά πολλῶν ἀνεμοβύλων.)

ΑΒΑ.—Κι' ἂν τύχη ὡς ὅτ' ἀκόκαλο νὰ φθάσῃ τὸ μαχητρί, προθύμως θ' ἀποκδύωμαι καὶ τὸ δεξιὸν μου χερί, ὅς τ' ὡς γνωρίζετε, γενναῖοι ἄλλοθρίται, ἔως πρὸ πολλοῦ ἀποκοπῆν τὸ ἔδω θεωρεῖται. Τοιοῦτον μέχρι σήμερον τὸ πρόγραμμά μας ἦτον καὶ φοβισμένη πάντοτε μὲ εἶδε ἡ Ἐδρῶπη, κ' ὁδὲ στιγμὴν δὲν ἔπαυσα τὸν πόλεμον κηρῶτων, ἂν καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ ἐκ ριζῆς ἀπεκόπη.

(Ἀκούσατε! Ἀκούσατε!... φωνάζουν μερικὸι κ' ἔνθουσιάζει τὴν λαὸν πολέμου μουσικῆ.)

ΑΒΑ.—Ἐν τούτοις ἐπιλέγομεν πῶς ἀπὸ τῆς Κέρκυρας μέχρις αὐτοῦ τοῦ Ἄστεως τὸν φλὸν Ἀθηνῶν οἱ πάντες τοὺς ἠπουρηκίους ἄγβαίρου ὀλεθρῶς καὶ ρίπτουν ἐναντίον των γαργαλιὸν κεραυνοῦν. Ἄν δὲ μαυρίσῃ καὶ τὸν Γκχῶν ἡ νῆσος τὸν Τηνίων καὶ νῆαν νίκην ἔρωμεν ἐκ τῶν πολλῶ σπανίων, βεβαίως τότε θάπειται τῶν προποδῶν τὸ σῆμα καὶ μεθ' ἡμῶν συντάσσεται ἡ Κέρκυρα κ' ἡ Τήνος.

Ἄν δὲ ὄπηρχει ἀληθῶς κανότης αἰσθημάτων, τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸν δὲ ἦτον ἄλλως πῶς, ἡ Πόλη δὲ εἰσέκουε τοσοῦτων αἰτημάτων καὶ τὰ ἐξεπληρόντο τῆς Κρήτης ὁ σκοπός. Πλὴν τώρα συσσωρεύονται πυκνὰ καὶ μαύρα νέφη κ' ὁδὲ πρὸς τὴν Κυβερνήτην πεποθηθῆν δὲν τρέπει, καὶ ἐκ τούτου βλέπεται τοὺς Μαραθωνομάχους νὰ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω μου μὲ νησιτικούς στομαγούς.

Ἄν δὲν καταλαμβάνετε τί λέγω, συμπλοτίζα, μὴ μ' ἐρωτᾶτε παντελῶς, εἰτί μ' ἐνοχλεῖτε. Ἀκαταλήπτως ἂν λαλῶ καὶ διπλωματικῶς, τοιοῦτοτρόπως ἔμιλει καθὲς πολιτικός.

Πρὸ τῆς παρουσίας ὁσώως καρηδαρῶ καὶ φρίττω καὶ δολοφῶ καὶ θρηνῶ καὶ εἰμ' ἐν ἀγωνία.... καὶ νῦν ἔς ἀνακράζομεν ἐτὸ ἔθνος ἔλον ζήτη, ἡ Κρήτη, τὸ Βυζάντιον, καὶ ἡ Μακεδονία.»

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἀρχηγὸς μὲ δόναμιν πνευμένων κ' ἄμείως ἐπαράχθησαν οἱ τάροι τῶν προγόνων, καὶ ἔλη τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ἐλάνοος οεσιμὸς καὶ τὸ Σεράγι τοῦ Χαμίτ τὸ ἔπασσε σπασοῦς, ὁ δὲ λαὸς τὸν ἔβλεπε μὲ βγάλην διακουρμένην καὶ λόγον τοῦ ἐφώνησε νὰ βγάλην ἄλλον ἕνα.

(Ἐνθ' δὲ τὸ ἐλευθερὸν καὶ σκαλοβυμένον γένος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπεφίγει πηλλῆλα, ἐντὸς τοῦ κλήθους προχωρεῖ κ' ὁ Φασουλῆς μὲ σθένος, καὶ τὸν Ἠγέτην προσφώνει ὅτ' ἂν γάβαρο καθβάλα.

ΦΑΣ.—Ὡς εὐ πρώτης, Ἀρχηγέ καὶ πρώτῃ λαχανά... ὁ προσφώνει καὶ δεῖ ἔμοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις... ὁ οἶρ Τρικοῦπης ἄπλωσε ὅτ' ἂν ἦλο τραχανᾶ, καὶ ἔλα μας κατήνησαν ἐξώλης καὶ πρώτης.

Σὺ ρητοροῦεις, Ἀρχηγέ, καὶ τὰ ἐδάτη βρέμου καὶ συμμαχία τετραπλῆ καὶ ὀκταπλῆ ὁ τρέμου, τοὺς δὲ ἀνάνδρους καὶ δειλοὺς μὲ θάρρος ἐξοπλίζεις καὶ τὴν Ἑλλάδα ζυγκικᾶς καὶ τὴν ζυγγογγυλίζεις.

Ἔου καὶ πάλιν, Ἀρχηγέ, παρηγορίαν ὄσως καὶ ἔστραψε καὶ βρόντησε καὶ τὴν Ἑλλάδα ὄσως, καὶ ἄλλοξέ μας ὅπως πρὶν Χριστὸν καὶ Παναγίαν μ' ἐπιστρατεύει, μὲ φωνᾶς, μὲ λαχανοφαγίαν.

(Βάλλει ὄξιν ὀγκανισμὸν τοῦ ρήτορος ἡ δυοὺς καὶ γίνεται ὄξητρος τοῦ Φασουλή ὁ τόνος.)

ΦΑΣ.—Ἐπίτρεφον καὶ εἰς ἐμὲ, ὁ κεφαλὴ μεγάλη, εἰς τὴν ψυχρὰν καρδίαν μου κ' ἔγω νὰ ἐπιτρέψω ὅτ' ἂν δούλων τὰ παθήματα ἔλγουν τι νὰ πάλλη καὶ μὲ κυπαρισσοῦμελα τὴν κόμην μου νὰ στέψω. Ἄν ὄμως ἡ καρδία μου σταθῇ ψυχρὰ καὶ στερὰ καὶ τόσας μάρας συμφορὰς κυττάξῃ: ἂν ἀνάσει, ἐγὼ εἰς τὴν παραιτῶ, τὸν θεμαστὸν οεστῆρα, καὶ κτύπη τὴν ἀλύπητα ὡς ὄτου νὰ πονέσω.

Σὺ ὁ ἐτάζων τοὺς νεφρῶς ἀνθρώπων καὶ καρδίας, ὁ μὴ ἐυνάμιενος νὰ ζῆ μὲ διαρκεῖς ἐοδίας, ὁ ἐμὲ δολοῦν εἰς ἔλους μας πολεμικὰ διαμόνια, κ' ἐπίτρεφον, ὁ Ἀρχηγέ, εἰς ἀκασιότητος τόσους καρδιακὰ νοσήματα νὰ πάθουν μακροχρόνια κ' ὄξηται φυματίωσιν καὶ ἀνάτους νόσους.

(Ἀφίνει ἀφηνς δεύτερον ὀγκανισμὸν ἡ δυοὺς καὶ φωνᾶει ὅτ' ἂν διαπασῶν τοῦ Φασουλή ὁ τόνος.)

ΦΑΣ.—Ναί, ἄνερ λαοπροβλήτη, σοφὴ καρδιογνώστη, ἐπίτρεφον, καὶ εἰς ἐμὲ κ' εἰς καθὲς τρελλῶ-Κώστα νὰ ὀγκανίξῃ θούρια καὶ πατριωτισμὸν κ' εἰς ἐξάψιν νὰ ἔρχεται καὶ εἰς παροξυσμὸν.

Ναί, Ἀρχηγέ... ἀγέρωνος πρὸ τῶν τυραννῶν στήθ... πετούσθε τὰς κάρδας τῶν καὶ ὄξ' ἐπὶ πινάκων, κ' ὄξ' ἀλαλάζουον γόρω σου τὰ μανιῶθη πλῆθη ρητόρων, ζοματοκαμπῶν, μετεωροφάνκων.

(Τοιαῦτα πρὸς τὸν ἀρχηγὸν ὁ ρήτωρ προσφώνει, ὅπ' ἂν ἔβρομος οεσιμὸς τὸ ἔπαρος βουεῖ, καὶ ἡ γάβαρο πηλλῆλα ὄαν νὰ τῆς ἔχουν νέφτι κ' ἀνάσταλα ὁ Φασουλῆς μὲ τὰ μωρὰ τοῦ πέπτε, καὶ τοῦ Κουτρούλη γίνεται τὸ πανηγύρι τότε καὶ φέγουον μὲ τὰ ὄσπερα κ' οἱ ἄλλοι πατριῶται. Τοιοῦτον ἔτυχε τιμῶν Ἠγέτης ὁ πολὺς, κ' ἀφοῦ παρ' ἔλων ἤκουσε καὶ εἶπε τὰ εἰκότα, ὅτ' ἂν αἰθουσῶν τοῦ δέχεται γνωριμῶς προσφιλῆς μὲ τὸ καπέλο τὸ στακί καὶ μὲ τὴν ρεβιγκότα.)